

אנרגיה ומודעות מעוותים : רוע

שלום לכל חבריי שכאן. ברכות וכוח אלוהיים שופעים מעולם הרוח אליכם, ומן מהבאר העמוקה ביותר בתוכם, כדי להתמזג באישיותכם. אולם אין להשתמש בכוח זה כדי להימנע ממה שאינכם רוצים לראות ולדעת. השימוש בו צריך שיעשה על מנת להגביר את הכנות שלכם עם עצמכם. רק כך יכולה האהבה באמת לצמוח. רק אז תוכלו להיות בטוחים בתוך עצמכם ובעולם.

הרצאה זו היא המשך לקודמותיה, בעיקר לשתיים האחרונות. כפי שאתם יודעים השיעורים באים בסדרות, שכביכול מסתיימות כדי לעבור להדגש חדש. ובכל זאת כל הנושאים והסדרות יוצרים שלם, שרשרת או ספירלה מתמשכת, כפי שכל התנועות האוניברסליות הן ספירליות כשהן בהרמוניה עם הבריאה.

בהרצאת הערב רצוני לדון שוב, מזווית אחרת, בקונספט הרוע. ישנן רמות רבות שבהן כל חלק של הבריאה יכול להיות נדון מזוויות שונות. הגישה שאביא הערב משולבת בסדרת שתי ההרצאות האחרונות.

ישנן תורות פילוסופיות הטוענות שאין רוע, שהרוע הוא אשליה. אחרות טוענות שהרוע הוא עובדה נגלית לכל מי שהתבונן במציאות. כמה תורות פילוסופיות דתיות מחזיקות בדעה שהרוע נובע ממקור אחד מרכזי, ישות ספציפית הקרויה שטן – בדיוק כפי שהטוב נובע מאל מואנש (מלשון האנשה). הטוב והרע נובעים משתי דמויות, על פי השקפה זו. ואילו תורות פילוסופיות אחרות טוענות שכוחות הטוב והרע מתקיימים כעקרונות, כאנרגיות, כגישות.

כפי שאני עושה לעתים הייתי רוצה לשוחח על הרוע קודם כול הקונטקסט הספיריטואלי והפילוסופי, ואחר כך ברמה האישית, כך שתוכלו להשתמש בכך בנתיב התפתחותכם האישית. כל פילוסופיה שאיננה ניתנת ליישום מעשי נותרת הפשטה אינטלקטואלית שטחית, שאיננה מצליחה לחזור אל תוך הרמות האחרות של האישיות האנושית.

התפיסות השונות על מהות הרוע ומקורו כולן נכונות, בתנאי שהן אינן מוציאות מן הכלל את אפשרות את הגישה הנדמית כהפוכה. אם תאמרו שהרוע אינו קיים בכלל בכל מישור של קיום, זה יהיה לא נכון. אך אם תקבעו שאין רוע במציאות האולטימטיבית, זו אמת. כל אחת משתי ההנחות היא מוטעית, אם היא נתפסת כאמת האחת והיחידה. יתכן שזה נשמע כפרדוקס, ואכן לעתים קרובות זה כך. אך כאשר בוחנים את השאלה מנקודת תצפית עמוקה ורחבה יותר, מה שנדמה כהפכים, לפתע משלימים ומתאחדים זה עם זה.

אסביר עתה כיצד ההפכים הנדמים כולם אמת. קודם כל אחזור על כך שהיקום מורכב ממודעות ואנרגיה. במצב אחדות מודעות ואנרגיה הם אחד. במצב הלא אחדותי, הם לא בהכרח אחד. אנרגיה יכולה להיות כוח "בלתי אישי" impersonal, שנדמה כי איננו מכיל ואינו מבטא מודעות. הוא נדמה ככוח מכני שהמודעות יכולה לכוון, אך הוא עצמו זר להחלטיות, לידיעה עצמית, או בקיצור לכל דבר שמאפיין מודעות. חישבו למשל על חשמל וכוח אטומי. אפילו האנרגיה של המינד לעתים קרובות נדמית די מנותקת ממקור מודעותה. אולי אתם יכולים לחוש את מה שאני אומר במידת מה. לדוגמה, רבים מכם חוו שלעוצמת מחשבותיכם, התייחסותכם, ורגשותיכם אין השפעה מיידית על חייכם. יש

להם השפעה עקיפה, שבתחילה נראית כה מנותקת ממקורה, שהבנת הקשר בין סיבה ותוצאה דורשת שימת לב ומודעות "מפוקסים" (ממוקדים). רק כאשר המודעות שלכם מתרחבת אתם יכולים לחוש את אחדותו של אותו כוח עצום של המיינד ואת האנרגיה שהוא מתניע. אחדות זו פועלת גם באופן בונה, וגם באופן הורס. העיקרון הוא אותו עיקרון.

המיינד האנושי המפוצל, הדואליסטי, יוצר את האשליה שאנרגיה ותודעה הן שתי תופעות נפרדות. אותו פיצול (split) מתקיים בבני האדם בהתייחס לחיים והעצמי, אלוהים והאנושות, סיבה ותוצאה, והרבה תפיסות או תופעות נוספות. ישנם אנשים על מישור ארצי זה אשר חווים את היקום, את הקוסמוס, כתופעה אנרגטית טהורה. יש אחרים החווים את היקום, הקוסמוס, קודם כל כתודעה עליונה. שניהם כמובן צודקים. ושניהם טועים כאשר הם טוענים שהשקפתם היא האמת היחידה. שניהם אחד. מאחר והמחשבה היא תנועה ואנרגיה, בלתי אפשרי להפריד מודעות מאנרגיה במהות, למרות שבהתגשמותן/התגלותן (manifestation) יתכן שייראו כלא מחוברים. (או: תיתכן מראית עין של היעדר חיבור. או: הפרדה לכאורה). במקור: an apparent disconnecton.

איך יכולים הפילוסופיות והתפיסות השונים של החיים, להיות נכונים כשהם נראים הפוכים? בואו נבחן זאת יותר מקרוב. זה אכן נכון שבמציאות האולטימטיבית של מצב האיחוד אין רוע. המחשבה טהורה, וכנה; הרגשות אוהבים ומלאי אושר; הכיוון או ההתכוונות של הרצון הוא לחלוטין חיובי וקונסטרוקטיבי. לכן אין רוע. אך אותה מודעות יכולה לשנות את דעתה לתהליך מחשבתי לא כנה ומוגבל, מלווה בתחושות של שנאה, פחד, ואכזריות: לכיוון שלילי של הרצון והכוונה. בו ברגע אותה המודעות, או פן של אותה המודעות, הופך להיות הגרסה המעוותת של עצמו. אם זה קורה גם האנרגיה משנה את צורות ההתגשמות שלה.

כך, ההתגשמות/ התופעה של הרוע איננה דבר שונה במהותו מאנרגיה ומודעות טהורים. הם פשוט שינו כיוון או פוקוס. ולכן, מדויק לקבוע שבעצם אין רוע, כפי שמדויק לקבוע שברמה של ההתגשמות האנושית, יש רוע.

כל פרט צריך לקבל את הימצאות הרוע במישור זה של ההתפתחות, כדי ללמוד להתמודד איתו, וכך באמת להתגבר עליו. את הרוע יש לראות ולהתגבר עליו קודם כל מבפנים. רק אז ניתן יהיה להתמודד עם הרוע שמחוץ לעצמי. כל ניסיון להפוך את סדר התהליך נדון לכישלון, שכן הכול חייב להתחיל מהמרכז הפנימי - - והמרכז הוא העצמי.

אף אחת משתי הקיצוניות לא נמצאת במודעות האנושית. (כך כתוב. אולי צ.ל. "לא נמצאת באופן בלעדי?" הצעת המתרגמת להבהרת המשפט). במצב ההתפתחות האנושית בהווה, גם הטהור וגם המעוות, טוב ורע, אלוהים והשטן, מתקיימים. זו משימתו של כל בן אנוש, בדרך הארוכה של האבולוציה, בעוד ועוד מחזורי חיים, - - ואכן זה אלפי מחזורי חיים, לא מאות, - - לטהר את הנשמה ולהתגבר על הרוע.

הבה נתבונן לרגע במשמעות הרוע מנקודות המבט של אנרגיה ומודעות. כשאנרגיה מתעוותת, היא מייצרת תופעה הרסנית. התדירות שלה מאיטה והופכת מתאימה במידתה/ בשיעורה לעיוות של התודעה, שקבעה את המצב על ידי שבחרה בכיוון הרצון של תהליך החשיבה, וקבעה את תבנית הגישה השלילית. ככל שהתנועה איטית יותר, כך העיוות של המודעות במצב מתקדם יותר, ואנו יכולים לדבר יותר על התגשמות/התגלמות של רוע.

תכונה נוספת של זרימת אנרגיה מעוותת בסטייתה הרעה היא דחיסות. אנרגיה דחוסה היא המצב הדואליסטי, הלא אחדותי. ככל שהישות מפותחת יותר, כך טהורה יותר האנרגיה שלה, מהיר יותר התדר שלה, וקורן יותר החומר שלה. ככל שישות מעוותת והרסנית יותר, כך דחוסה יותר התצורה שבה המודעות נגלית. חומר כידוע לכם הוא מצב מתקדם של דחיסות. המודעות המעורבת במצב

(דחוס) זה חייבת למצוא את דרכה חזרה לתדר מוגבר של תנועת האנרגיה שלה על ידי טיהור של תבניות המחשבה והגישה שלה.

מה משמעות הרוע כתופעה של המודעות? הדת דיברה על כך רבות במונחים של שנאה, פחד, אנוכיות, צביעות, זדון, לרמות את החיים על ידי הימנעות מתשלום, רצייה רבה יותר מיכולת נתינה, וגישות הרסניות נוספות. זה כל כך מובן מאליו, שאין צורך להרחיב. אבל בואו נתבונן בתופעה של הרוע ברמה סמויה/עדינה יותר.

ישו הנוצרי אמר: "אל תתנגדו לרוע". אימרה זו הובנה לא נכון באופנים שונים. פירשו זאת מילה במילה כאילו עליך להרשות לאחרים לנצל אותך, ושאינך צריך לעמוד על זכויות האנוש שלך על כבודך כאדם. פירוש זה הטיף להשתופפות ומזוכיזם, שאינם מתיישבים את האמת האלוהית. להיפך, הם מנציחים את הרוע ומרשים לחורשי הרעה להכות ברוע את סביבתם.

כל אמת יכולה להתפרש בדרכים שונות, ועדיין נכונות. מאחר והערב אנו משוחחים על הרוע כהגשמה של מודעות ואנרגיה, אני אפרש את "אל תתנגד לרוע" מזווית זאת. "אל תתנגד לרוע" מצביע לעבר העובדה שההתנגדות עצמה הינה, ומולידה רוע.

אנרגיה שאיננה נחסמת זורמת חלק ובאופן הרמוני כמו נהר עדין. כשהתנגדות עוצרת את זרימת האנרגיה, תנועת האנרגיה מאטה וצורתה מתעבה, תוך סתימת התעלות. ההתנגדות מהדקת את האנרגיה וגורמת לה להפוך גסה. היא חוסמת את מה שחייב לנוע.

המודעות האחראית לעיבוי האנרגיה בודאי מתקיימת בהתאם. הצהרה זו היא לא מדויקת לגמרי, אך השפה האנושית אינה מסוגלת לבטא את האחדות היסודית של מודעות ואנרגיה, לכן אנו חייבים להתפשר ולדבר כאילו המודעות אחראית לזרימה האנרגטית. מכל מקום, מנקודת ראותכם התבטאות כזאת מתאימה למדי. המחשבות, ההתכוונות, הרגשות, הגישות המעוותים מתנגדים למה שיש: אמת, חיים, אלוהים - כל היבט של טוב ביקום. מכיוון שהם מתנגדים למתן אמון בתהליך החיים, המודעות מייצרת רצון רע, או התכוונות שלילית. גישה רעה אינה יכולה להתגלות אלא אם התנגדות לטוב גם היא מתרחשת (בו בזמן). לעומת זאת, היכן שהחיים זורמים ללא התנגדות, הם חייבים להיות הרמוניים, מאושרים ויצירתיים.

עצם ההתגשמות של חומר כפי שאתם מכירים אותו, שהוא מצב בנפרדות גבוהה, היא תוצאת התנגדות. חומר הוא אנרגיה מואטת גסה ומעובה. הקיום בחומר מעוור ראיית אמת, ולכן בלתי נמנע שהוא כאוב. התנגדות, חומר, עיוורון, פירושם דואליות, נפרדות, רוע וסבל - כל אלה הם אחד וזהים. התנגדות גודעת את הזרימה, סוגרת; מונעת את תנועת האנרגיה האוניברסלית - של אהבה, אמת, של תנועת הבלתי פוסקת של חיים הנפרשים כהתגלות אלוהית. התנגדות תמיד עומדת למכשול לאיזה שהוא היבט יקר, מלא יופי, של הבריאה. ההתנגדות על כן היא עצמה התגלמות של רוע.

כשתלכו עמוק מספיק לתוך עצמכם תראו בקלות יחסית את ההתנגדות שלכם. אחרים תמיד רואים אותה בכם אלא אם הם מאד עיוורים, מאד לא מפותחים, או מתעקשים שלא לראותה. יתכן שיש להם אינטרס להסכים אתכם או לשמר דמוי אידיאלי שלכם. אך אם לא זה המקרה, הם מודעים להתנגדות שלכם. גם אתם יכולים להיות מודעים לה, אם תרצו. אז תבינו מה פירושה של התנגדות זו.

המילה "התנגדות" מושמעת תכופות בטרמינולוגיה הפסיכולוגית. בדרך כלל שוכחים את משמעותה האמיתית. המילה נזרקת בקלות ואנשים מאבדים קשר עם המציאות הדינאמית שלה. מילים מאבדות ממשמעותן כאשר הן מושמעות בעיוורון, וללא רגש. זו הסיבה שאני משנה טרמינולוגיה בכוונה

ולעתים קרובות - - כדי לייצר השפעה חדשה על תובנתכם, ולמנוע שימוש עיוור. ובכל זאת אני משתמש במילה הזו (התנגדות) בקונטקסט הזה, כי זו המילה המדויקת שישו השתמש בה.

המילה "רוע" סובלת מגורל דומה (של שחיקה). הדת זרקה אותה לעבר המין האנושי באופן כה מיכני, מעוות, ותכופות חסר משמעות, שרבים הפכו אלרגיים לעצם שמיעת הביטוי. לכן מנעתי משימוש במילה, והשמעתי אותה רק לעתים. אך מדי פעם טוב לחזור למושגים וביטויים בסיסיים, לתת להם "אימפקט" חדש, ואנרגיה חדשה לתובנתכם.

כאשר תעמדו בפני התכוונותכם השלילית המושרשת עמוק, ותקבלו אותה, תוכלו לחבר אותה להתנגדות שלכם. התנגדות תמיד אומרת "אני לא רוצה לדעת את האמת אודות דבר כזה או אחר". התייחסות הרסנית זו חייבת ליצור כוח של רוע משום שהיא מכשילה את התנועה המתמשכת של האמת.

בגישתנו להתפתחות אישית, אנו מגלים שוב ושוב שהשילוש הבסיסי של הרוע הוא: גאווה, רצון עצמי, ופחד, שתמיד מחוברים ביניהם. כל התופעות של הרוע נובעות משילוש זה. יתר על כן, כל אחד מהשלושה הוא תוצאה של התנגדות, ומוליד עוד התנגדות, או רוע. רצון עצמי אומר: "אני מתנגד לכל דרך פרט לדרכי", ו"הדרך שלי" היא לעתים כה תכופות אנטי-חיים ואנטי-אלוהים. רצון עצמי מתנגד לאמת, אהבה, אחדות - - אפילו אם הוא כביכול רוצה אותם. ברגע שקיים רצון עצמי מהודק, ההיבטים האלוהיים מעוכבים מלהתגלות.

גאווה היא התנגדות לאיחוד בין ישויות. היא מפרידה עצמה מאחרים ומרוממת את עצמה - - וכך מתנגדת לאמת ולאהבה שהם גילויים יצירתיים של החיים. גאווה היא ההיפוך של צניעות, לא של השפלה. האדם שמתנגד לצניעות חייב להיות (לבסוף נ.ה.) מושפל, משום שהתנגדות חייבת תמיד להגיע בסופה לשבירה. הסירוב לחשוף את האמת ולהודות במה שקיים, היא בגלל גאווה. גאווה זו גורמת להתנגדות בדיוק כפי שהיא (עצמה) תוצאת התנגדות.

באופן דומה, התנגדות מולידה פחד, ופחד מוליד התנגדות. המצב המהודק של התנגדות וההאטה של תנועת האנרגיה, מכהים את הראייה ואת רוחב ההתנסות. החיים נתפסים כמפחידים. ככל שגוברת ההתנגדות גובר הפחד - - ולהיפך. התנגדות לאמת צומחת מהפחד שהאמת עלולה להיות מזיקה, ובתורה, ההתנגדות לאמת מתחברת/מתרכבת עם פחד זה. ההסתרות נעשית יותר ויותר קשה, והחשיפה יותר ויותר מאיימת. הפחד מפני האמת - - כלומר התנגדות - - שוללת את האיכות השפירה של היקום; היא שוללת את האמת של העצמי, על כל מחשבותיו, רגשותיו, וכוונותיו. שלילה עצמית זו, המושרשת בהתנגדות הינה, ויוצרת, רוע.

כאשר אתם רוצים להימנע מרגשותיכם, מחשבותיכם וכוונותיכם הסמויות, אתם יוצרים התנגדות. התנגדות, בצורה כזו או אחרת, תמיד קשורה למחשבה, "אינני רוצה שיכאיבו לי" - - בין שמדובר בכאב אמיתי או מדומה. ההתנגדות יכולה להתחבר לרצון עצמי שאומר: "אסור שיכאיבו לי"; לגאווה שאומרת: "לעולם לא אודה שניתן להכאיב לי"; או לפחד שאומר, "אם יכאיבו לי אני אכחד". ההתנגדות מבטאת חוסר אמון ביקום. במציאות, כאב חייב לחלוף, שכן הוא איננו מצב אולטימטיבי יותר ממה שהרוע הוא מצב אולטימטיבי. ככל שכאב נחוה במלוא האינטנסיביות שלו, כך הוא מתמוסס יותר לתוך מצבו המקורי - - אנרגיה זורמת, נעה, היוצרת שמחה ואושר.

בין שהתנגדות נובעת מרצון עצמי, גאווה, או פחד, בין שזו בורות ושלילת היש, אין זה משנה. התנגדות מחבלת באלוהים, בזרימת החיים. היא יוצרת קירות המפרידים אתכם מאמת ואהבה - - מהאחדות הפנימית שלכם. האדם בדרכו האבולוציונית, המחפש ומגשש את דרכו - - גלגול אחרי

גלגול - - ממלא את תפקידו, הוא במצב של קונפליקט פנימי, כפי שאתם יודעים. אדם כמוכם הוא במידה רבה כבר משוחרר ומפותח. אך קיימים בכם גם עיוות, עיוורון, התנגדות, ורוע.

בן האנוש במצב של חופש פנימי חלקי - - אמת, אהבה, ואור מצד אחד, ורצון עצמי, גאווה ופחד מצד שני - - חייב למצוא דרך מוצא מהקונפליקט בו הוא שרוי. חלק אחד מהאישיות מתנגד לאמת שרגשות וגישות שליליים נמצאים בו, ומתנגד לוותר עליהם. ואילו חלק שני חותר לקראת התפתחות וטיהור עצמי. מצב דואלי זה חייב ליצור משבר. בעבר הקדשתי הרצאה שלמה לנושא זה. הרשו לי לחזור על כך שמשבר כזה הוא בלתי נמנע. כאשר שתי תנועות ומאמצים הפוכים קיימים באדם, חייבים להגיע לנקודת השבירה אשר תגשים את עצמה כמשבר בחיי האדם. תנועה אחת אומרת, "כן, אני רוצה להודות ברוע, אני רוצה להתייבב מול עצמי ולוותר על היומרות שאינן אלא שקרים. אני רוצה להרחיב את עצמי ולהוציא לאור את המיטב שבי, כך שאוכל לתרום לחיים כפי שאני רוצה לקבל מהם. אני רוצה לוותר על העמדה הילדותית, המרמה, ממנה אני חוסף מהחיים בכעס ובטינה, בעוד אינני מוכן לתת דבר מלבד את דרישותי וטינתני. אני רוצה לחדול מזה ולרכוב מתוך אמון עם החיים."

הצד האחר מתעקש ואומר: "לא, אני רוצה את זה בדרכי. יתכן אפילו שארצה להתפתח ולהיעשות אמין וישר, אך לא במחיר של להתבונן, לחשוף, או להודות בדבר שיש בו יותר מדיי משום הרשעה עצמית." המשבר שיבוא כתוצאה מכך חייב לנפץ את המבנה הפנימי הלקוי.

כאשר האוריינטציה ההרסנית היא באופן משמעותי חלשה מזו הקונסטרוקטיבית, המשבר הוא יחסית קטן, שכן ניתן לחלץ את ההיבטים הלקויים מבלי לערער את המבנה כולו. באותה מידה, אם התנועה לקראת גדילה ואמת היא במידה משמעותית חלשה יותר מזו הסטגנטית (המתבוססת, הקפואה), המתנגדת, הרעה, ניתן למנוע משבר גדול לזמן מה; האישיות יכולה להמשיך בסטגנציה לתקופות זמן ארוכות. אך כאשר התנועה לקראת הטוב חזקה במידה מספקת, ועדיין ההתנגדות ממשיכה לחסום את תנועת האישיות כולה, אשר נעשית מבולבלת, עיוורת, ונתפסת ל "אקטינג אאוט" (acting out) הרסני, משהו חייב לוותר.

נניח שבניתם בית. חלק מחומרי הבנייה הם חזקים, יפים, ומאיכות מצוינת. חלק אחר פגום, חיקוי זול, ורקוב. כאשר שני סוגי חומרים לא תואמים אלו מתערבבים באופן מורכב, המבנה אינו יכול להחזיק מעמד. אם ניתן לשלוף החוצה את החומרים הרקובים/ הירודים מבלי להרוס את כל הבניין, הרי שניתן למנוע זעזוע עמוק של חיייהם בהווה של שוכני הבניין. כך זה גם באישיות - - חילוץ כזה תלוי לחלוטין בכוונה ההחלטית המודעת של האדם הנדון. אם האישיות מסובכת מדיי משום שהתנגדה במשך זמן ארוך מדיי, ועדיין חסר לה מניע מספיק של רצון טוב, יש רק מוצא אחד. המבנה חייב להיהרס, כך שניתן יהיה לבנות אותו מחדש בצורה טהורה.

תהליך כזה קורא לתנועת אנרגיה כמעט בלתי ניתנת לתיאור. התנגדות לרוע פירושו סירוב להישיר מבט ולקבל את הרוע שבתוככם. התנגדות כזאת מעוררת הצטברות עצומה של אנרגיה שבסופו של דבר מובילה לפיצוץ. המשמעות היותר עמוקה של ההרס שיבוא כהמשך היא באמת נפלאה. זה הורס (הפיצוץ) את עצם הרוע שיצר את זה. למרבה הצער קשה להעביר במילים את התצורה שתתרחש. הרבה בחייו של האדם יתכן שיתנפץ לרסיסים. תנועת האנרגיה של חומר הנשמה קורעת/ הורסת את המבנה הרקוב, אפילו שהמשמעות היא שבאופן זמני נדמה שהכול נהרס. אולם, מה שיש לו ערך אמיתי יבנה את עצמו מחדש באופן אוטומטי ואורגני.

דמינו לעצמכם מבנה המורכב מתנועות מנוגדות סחרחרות ומואצות, מתפוצצות החוצה ופנימה ומשמידות את עצמן. חומר נשמה נקרע לגזרים ובונה עצמו מחדש בו זמנית. מתחוללת בריאה. כל משבר הוא חלק אינטגרלי של בריאה. לכן, החכמים מחבקים ומקבלים בברכה משברים, שמסלקים

עוד ועוד התנגדויות. אל תתנגדו לרוע שבכם. בכך אני מתכוון, הניחו להופעה החיצונית, לטענת השווא שהרוע אינו קיים בכם. היכנעו. לכו עם תנועת החיים.

התהליך של "הרס – בריאה" הוא מראה נפלא לעיניי הרוח. הישות העיוורת יתכן שתסבול באופן זמני, אך כמה זה טוב. התהליך נשגב באלימות השפירה שבו. תנועות חדשות מתגלות, תנועות ישנות משנות כיוון, צבע, גוון, צליל. אם אתם הולכים עמוק לתוך עצמכם ומגששים באופן אינטואיטיבי אל תוך המובן של המשבר שלכם, תזכו בנצנוץ זורח של התהליך היצירתי. הוא יצירתי והרסני בו זמנית, ככל שזה נוגע לחומר נשמה פגום.

טבעה הנצחי, האולטימטיבי, השפיר ביסודו, של הבריאה, מומחש באופן הרהוט ביותר בעובדה שהרוע בסופו של דבר חייב להשמיד עצמו. הוא יכול להיבנות למשך זמן מוגבל, לבסוף ההתמוטטות חייבת לקרות. תודו שהרס ההרסנות היא תופעה בונה ויצירתית. כך, בראייה לרחוק, כל הרס הוא בונה, ומשרת את הבריאה. תמיד. אך בחיי הפרט אמת זו אינה כה מובנת מאליה. ככל שאתם מתקדמים יותר בנתיב כך תיטיבו לראות אמת זו. זה יסייע אם תוכלו למדוט כדי לחוות באמת תופעה זו, מאחר ואז תוכלו לסייע בתהליך באמצעות כוונה מודעת לנטוש את ההתנגדות לרוע שבתוכם, אשר בטעות סברתם שהוא מגיע אליכם מבחוץ - - שעה שלעולם אין הוא יכול לעשות זאת. (להגיע מבחוץ).

תוכלו לצמצם את האלימות של ההרס הקונסטרוקטיבי אם התחייבותכם לאמת תקבל דחף חדש, אם תעקרו משורש את התכוונותכם השלילית, ותשנו אותה להתכוונות חיובית. כאשר תבטאו התכוונות שלילית במילים מדויקות, אתם יכולים ליצור תנועה חדשה. זה תלוי בכם. אבל אפילו לפני שתעשו כך, רק בהודאה ברצונכם הרע המכוון, תהיה יותר באמת, ופחות נטייה ל"אקטינג אאוט" (הצגה החוצה) של הרוע, שזאת אתם עושים לעתים באופן צדקני. תדעו מי אתם. ובאופן המוזר ביותר, ככל שתשארו יותר באחראיות (own up) לרוע שבכם, כך אתם נעשים יותר בעלי כבוד, ויותר ויותר תדעו זאת ותעריכו את עצמכם.

זה אותו הדבר עם כאב: ככל שתקבלו אותו, פחות תרגישו אותו. התנגדות לכאב לעתם עושה אותו לבלתי נסבל. ככל שתקבלו יותר את שנאתכם, כך פחות תשנאו. ככל שתקבלו את כיעורכם, כך תהיו יפים יותר. ככל שתקבלו את חולשתכם, כך הנכם חזקים יותר. ככל שתודו בכאבכם, כך יש לכם יותר כבוד, ללא כל קשר לדעות המעוותות של האחרים. אלו חוקים שלא ניתן להשיג עליהם. זה הנתיב עליו אנו פוסעים.

הרבה דברים מופלאים קורים בעבודה זו. אך בוודאי שיש הרבה ניקיון לעשות, שעבורו נדרשת חריצות רבה. אני רוצה לומר שהמפעל הנועז שלכם מבורך ביותר.

עכשיו חבריי, המשיכו במשימתכם להיות באמת. אם יש ספק לגבי כנותכם, אתם היודעים בתוך לבכם היכן אתם נמצאים - - וזה כל מה שמשנה. זה כל מה שמשנה!!!

היו ברוכים. היו מי שהנכם באמת - - אלוהים!

תרגמה – נילי 15.1.07